

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/70/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617200955
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5617200955.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej, v právnej veci žalobcu: I. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. S. X, XXX XX W. I., právne zastúpený: JUDr. Dagmar Burdová, advokátka so sídlom K. XXXX, XXX XX W. I., proti žalovanej: 2/ I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. S. X, XXX XX W. I., právne zastúpená: JUDr. Peter Pompa, advokát | advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Na letisko 100, 058 98 Poprad, IČO: 50 491 199, o vypratanie časti nehnuteľnosti, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 20C/3/2017-196 zo dňa 13.12.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd uložil žalovaným v rade 1/, 2/ vypratať dvojizbový byt situovaný na prízemí rodinného domu, súpisné č. X. zapísaného na LV č. XXX, pre katastrálne územie S. S., do 15 dní od zabezpečenia náhradného nájomného bytu. Žalovaným v rade 1/, 2/ uložil spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%. Poukázal na platnú právnu úpravu, najmä ustanovenie § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dokazovaním zistený skutkový stav, z ktorého považoval za jednoznačne preukázané, že žalobca poskytol žalovaným 1/, 2/ ako svojim rodičom v roku 2010 bezplatné bývanie v dvojizbovom byte v nehnuteľnosti č. X v S. S., čím si plnil prirodzenú morálnu povinnosť ako dieťa voči svojim rodičom. Od roku 2016 začali žalovaní v rade 1/ a 2/ vyvolávať konflikty a narúšať pokojné bývanie v nehnuteľnosti, ktorá slúži navyše i na podnikateľské aktivity žalobcu. Táto skutočnosť bola v konaní nesporná, pričom správanie žalovaných 1/, 2/ súd nepovažoval akceptovateľné, najmä v kontexte toho, že im bolo poskytnuté bezplatné bývanie a možnosť stráviť starobu v dotknutom rodinnom dome bez potreby úhrady akýchkoľvek nákladov. Zastal názor, že od žalobcu ako vlastníka spornej nehnuteľnosti nemožno spravodlivo požadovať, aby akceptoval správanie svojich rodičov, ktoré bráni riadnemu užívaniu nehnuteľnosti, a to aj s ohľadom na to, že tento je využívaný ako penzión. Citlivo prihliadal na fakt, že žalovaní sú osoby vyššieho veku a navyše rodičia žalobcu, ktorým je dieťa povinné poskytovať výživné, a to aj vo forme bývania. Pri skúmaní primeranosti takto poskytovanej vyživovacej povinnosti a či neodporuje dobrým mravom, považoval za nesporné, že žalovaní 1/, 2/ obdržali za spornú nehnuteľnosť sumu 40.000 €, ktorú nemožno považovať za zanedbateľnú, navyše ich správanie je neakceptovateľné, odporujúce dobrým mravom. Vo vzťahu k žalovanému v rade 1/ bolo pre zločin vydierania vedené trestné stíhanie, ktoré bolo právoplatne ukončené oslobodzujúcim rozsudkom sp. zn. 2T/115/2017 zo dňa 16.4.2018. Trestné konanie sa týkalo správania žalovaného v rade 1/ popisovaného žalobcom a malo k nemu dôjsť v spornej nehnuteľnosti, i napriek tomu došlo k oslobodeniu žalovaného v rade 1/ spod obžaloby. V odôvodnení uvedeného rozsudku súd konštatuje, že medzi stranami aktuálneho sporu pretrvávajú konflikty. Samotný

fakt oslobodenia spod obžaloby dokumentuje to, že u žalovaného v rade 1/ neboli zistené všetky predpoklady trestnej zodpovednosti, čo však nepopiera existujúcu konfliktnú situáciu v domácnosti sporových strán, čo bolo zreteľné aj z priebehu pojednávania. Žalobca 24.5.2018 zástupcovi žalovaných zaslal „Dohodu o zmierní.“ Dňa 23.5.2018 zástupca žalovaných oznámil, že so znením predmetnej dohody jeho klienti nesúhlasia. Obsahom predmetnej dohody bol záväzok žalovaných 1/, 2/ zdržať sa správania voči žalobcovi, ktoré pozostáva z nadávok, vyhrážania sa na zdraví a majetku, nátlaku na poskytnutie financií pre Mgr. K. C., verbálnych útokov a ohováraní pred hosťami penziónu a nevstupovať do prístavby rodinného domu, ktorá slúži ako penzión. Žalobca sa mal zaviazat' poskytnúť žalovaným 1/, 2/ bezodplatné bývanie v dvojizbovom byte s príslušenstvom, a to doživotne. Súd na pojednávaní dňa 15.11.2018 požiadal žalovaných 1/, 2/, ako aj ich zástupcu, aby sa vyjadrili k možnosti modifikácie návrhu na schválenie zmierní, a to tak, že žalovaným 1/, 2/ bude uložená povinnosť správať sa v súlade s dobrými mravmi a uložený zákaz nevstupovať do prístavby rodinného domu, ktorá slúži ako penzión s tým, že naproti tomu bude žalobca povinný poskytnúť žalovaným bezplatné a doživotné bývanie. Zástupca žalovaných s takýmto postupom nesúhlasil. Z ponuky žalobcu je zrejmé, že nebolo jeho prioritnou snahou dostať svojich rodičov z nehnuteľnosti, ale vyriešiť pretrvávajúce konflikty brániace pokojnému užívaniu rodinného domu. V tejto súvislosti súd akcentoval fakt, že na všetkých pojednávaniach sa snažil s ohľadom na vek žalovaných vysvetľovať podstatu konania a viesť ich k zmierlivému riešeniu sporu, čo však nebolo akceptované. V tejto súvislosti poukázal na zvukové nahrávky z pojednávania. Argumentácia žalovaných o tom, že do nehnuteľnosti investovali finančné prostriedky, nemala z hľadiska posúdenia danej veci žiaden právny význam a tieto ani neboli v podrobnostiach dostatočne preukázané. Za preukázané považoval, že žalobca je vlastníkom spornej nehnuteľnosti a žalovaným aktuálne nesvedčí žiaden právny titul oprávňujúci ich v nej bývať. Súd vysvetlil aj morálnu podstatu konania, keďže žalovaní sú osoby vyššieho veku a navyše rodičia žalobcu. Boli to oni, ktorí a priori odmietli ponuku ukončiť spor pokojne. Súhlas so súdnym zmierním by pre nich neznamenal vzdanie sa ich vlastníckych nárokov, preto bol ich postoj - najmä za situácie, že sú zastúpení advokátom - nepochopiteľný. Pre úplnosť súd tiež uviedol, že plnenie vyživovacej povinnosti žalobcu voči žalovaným považuje za jediný právny titul, ktorý by mohol založiť oprávnenie žalovaných bývať v spornej nehnuteľnosti. Paradoxne tento záver bol v odvolaní proti prvému meritórnemu rozsudku namietaný samotnými žalovanými. Vo výroku rozsudku súd zároveň okrem povinnosti žalovaných vypratať nehnuteľnosť, uložil žalobcovi povinnosť zabezpečiť žalovaným náhradný nájomný byt. Pri tomto postupe vychádzal z právneho názoru vysloveného v uznesení Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/13/2018 zo dňa 27.2.2018 a z analogického použitia ustanovení § 712 a nasl. Občianskeho zákonníka. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, pričom vychádzal z plného úspechu žalobcu v spore.

2. Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote doručili odvolanie žalovaní 1/, 2/. Uviedli, že v máji roku 2010 predali nehnuteľnosť - trojizbový byt v S. Y. a v tomto období sa nasťahovali do rodinného domu v S. S. č. X, ktorej boli podľa skutkového stavu vlastníkami. V roku 1993 žalovaní kúpili a nadobudli rekreačnú chatu č. X a pozemok právnym titulom kúpno predajnej zmluvy a nadobudli túto nehnuteľnosť do podielového spoluvlastníctva manželov. Za nepravdu preto považovali, že nehnuteľnosť je nimi užívaná neoprávnene, nie je pravda, že by v tejto nehnuteľnosti boli nájomníkmi, nadobudli ju ako manželia a ich vzťah k nadobúdanej nehnuteľnosti bol vzťahom vlastníckym. Nie je preto pravdivé tvrdenie žalobcu, že žalovaní od počiatku do súčasnosti nemajú uzavretú žiadnu písomnú zmluvu, ktorej obsahom by bolo oprávnenie užívať časť nehnuteľnosti, ktorú aktuálne obývajú. Rovnako nie je pravda, že by im poskytoval žalobca akúkoľvek pomoc a opateru, nakoľko ju ani žalovaní nepotrebujú. Žalobca nemal k danej nehnuteľnosti žiadny skutkový vzťah, svoj právny vzťah preukazoval voči tretím stranám chybným zápisom v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. XXX. O tomto chybnom zápise vedel od počiatku, nebol v dobrej viere vlastníka, čo je zákonným predpokladom obsahu vlastníckeho práva. Nie je preto pravda, že by žalobca „dal žalovaným právo bývania“, pretože títo podľa stavu boli vlastníkami danej nehnuteľnosti a nepotrebovali akúkoľvek súhlas pri výkone svojho vlastníckeho práva. Popreli, že by od roku 2016 začali vyvolávať konflikty a narušat' pokojné bývanie. Tieto tvrdenia žalobcu neboli ničím podložené, žiadnymi dôkazmi a tvrdeniami, svedkami alebo inými dôkaznými prostriedkami. Spory medzi žalobcom a žalovaným začali v roku 2016, keď zistili, že nie sú podľa právneho stavu zapísaní na liste vlastníctva č. XXX ako vlastníci. Táto skutočnosť mala dopad na vznik sporu o vlastnícke právo k danej nehnuteľnosti, nie k osobe žalobcu ako takej. Tvrdenia, ktoré žalobca smeruje k Mgr. K. C. sú bezpredmetné a nemajú vzťah k danému konaniu a sporu medzi žalobcom a žalovanými. Pokiaľ bolo vedené na podnet žalobcu trestné konanie voči žalovanému v rade 1/, tohto súd oslobodil spod obžaloby. Konštatoval, že v prejednávanej veci neexistuje taká sila priamych a nepriamych dôkazov, ktoré by v súhrne a bez akejkoľvek pochybnosti preukazovali, že sa stal skutok uvedený v obžalobnom návrhu

prokurátora. Prokurátorka svoje odvolanie vzala späť. Bagatelizované hodnotenie uvedeného rozsudku sudkyňou a jej extenzívne a nepreukázané preberané tvrdenia žalobcom, iba umocňujú dôkaznú núdzu na strane žalobcu vo vzťahu k porušovaniu dobrých mravov žalovanými v rade 1/, 2/, Žalobca a žalovaní nezdierajú spoločnú domácnosť. Ak by sa vychádzalo z právneho stavu po podpise nepomenovanej zmluvy zo dňa 2.6.2016, nikde nie je uvedené, že podpisom tejto zmluvy sa žalovaní vzdávajú svojho práva užívať na bývanie danú nehnuteľnosť, čo nebolo ani úmyslom strán a nie je v nej podmienené, že podpisom tejto zmluvy im toto právo zaniká. Nebol preto ani dôvod na jednostranné zrušenie ich práva bývania k danej nehnuteľnosti listom zo dňa 14.12.2016. Právo bývania žalovaných nevzniklo žiadnym právnym titulom zo strany žalobcu. Nesúhlasili s tvrdeniami, že účelom podpisu nepomenovanej zmluvy bolo napraviť len z formálno-právneho hľadiska pochybenie katastrálneho orgánu. V tomto kontexte nie je možné hodnotiť ani odkazom na bod 17., kde mal žalovaný v rade 1/ oznámiť, že vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti je jeho syn. Takéto ústne vyhlásenie nezakladá žiadne právne účinky. Na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva, nemožno preto ani uvažovať o ochrane vlastníckeho práva, hoc i dobromyseľného nadobúdateľa. Rovnako nie je možné za uvedeného stavu uprednostniť požiadavku právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere pred zásadou, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako má sám. Inými slovami, pokiaľ zápis v katastri nehnuteľností nezodpovedá skutočnosti, má skutočnosť prevahu nad zápisom v katastri. Zrušenie práva bývania, ako i zrušenie trvalého pobytu žalovaným 1/, 2/ žalobcom po podpise nepomenovanej zmluvy sú účelové, tak ako aj podané trestné oznámenie. Otázku vlastníckeho práva súd riešil prejudiciálne s odkazom na ustanovenie § 194 CSP. Právny názor sudkyne v tomto konaní k právnej otázke prejudiciality nie je v súlade s ustanovením a právnou úpravou obsiahnutom v civilnoprávnom predpise. O tejto otázke nebolo ani právoplatne rozhodnuté iným orgánom s poukazom na ustanovenie § 193 CSP a nemôže ju ani posudzovať ex lege. Dohoda o zmieri nebola žalovanými v rade 1/, 2/ akceptovaná, pretože bola by potvrdením niečoho, čoho sa žalovaní 1, 2/ nikdy nedopustili. V konaní okrem tvrdení žalobcu neboli poskytnuté žiadne dôkazy, ktoré by tvrdenia žalobcu preukazovali. Nebolo preukázané porušenie dobrých mravov a ich intenzita a nebolo možné postupovať ani podľa § 712 Občianskeho zákonníka, nakoľko medzi stranami nie je uzatvorená nájomná zmluva a ani obdobného charakteru. Z uvedeného rezultuje jediný záver, že žaloba je neopodstatnená a nedôvodná. Nie je spravodlivé, ak sudkyňa uvažuje v intenciách, že sumu 40.000 €, ktorú obdržali žalovaní za spornú nehnuteľnosť, nemožno považovať za zanedbateľnú a že správanie žalovaných 1/, 2/ je neakceptovateľné, odporujúce dobrým mravom. Ide o používanie bagatelizovaných pojmov, kedy je možné dovodzovať, že akékoľvek správanie by malo byť voči žalobcovi porušovaním dobrých mravov. Rovnako nie je porušením dobrých mravov, ak rodič alebo rodičia sa snažia pomôcť synovi (Mgr. K. C.). Žalobca túto rodičovskú pomoc vníma rozdielne a nesolidárne s rodičmi. Nie každý rodinný konflikt alebo konfliktné situácie zakladajú porušenie dobrých mravov. Nie je porušovaním dobrých mravov, ak sa žalovaní 1/, 2/ domáhajú svojich práv k predmetnej nehnuteľnosti právnymi prostriedkami. V nadväznosti na uvedené žiadali rozsudok okresného súdu zmeniť a žalobu zamietnuť.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných žiadal rozsudok okresného súdu ako správny potvrdiť. Uviedol, že sa nevysporiadali s právnym názorom, že nepomenovaná zmluva uzatvorená medzi stranami sporu je platná, odmietajú akceptovať právny názor okresného súdu, ako aj krajského súdu k tejto otázke. Žalobca sa od počiatku snažil zabrániť žalovaným 1/, 2/ v neprimeraných útokoch na jeho osobu zmierlivou cestou, bezvýsledne. Tak, ako v pokoji žili v predmetnej nehnuteľnosti do roku 2016, kedy žalovaným 1/, 2/ nič nechýbalo, bolo o nich zo strany žalobcu postarané, pri dobrej vôli mohli takto žiť doposiaľ. Stačilo upustiť od správania sa voči žalobcovi, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, keď samotný žalobca nezavdal na takéto správanie žiadny dôvod. Naopak, snažil sa pretrvávajúce konflikty so žalovanými 1/, 2/ riešiť zmierlivo aj počas súdneho konania. I rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 2T/115/2017 zo dňa 16.4.2018 preukazuje, že sa žalovaní 1/, 2/ nesprávali k žalobcovi v súlade s dobrými mravmi. K námietke žalovaných o tom, že žalobca vníma rodičovskú pomoc vo vzťahu k Mgr. K. C. rozdielne a nesolidárne, poukázal na konanie vedené pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš č.k. 2T/31/2018 v trestnej veci proti obvinenému Mgr. K. C. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona. Uvedené trestné konanie 14.1.2019 právoplatne skončilo schválením dohody o vine a treste, kde obvinený Mgr. K. C. priznal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu a spáchal ho na svojom bratovi - žalobcovi. Zastal názor, že rodičovská pomoc jednému dieťaťu nemôže byť poskytovaná na úkor druhého dieťaťa, ktorá ho vystavuje ohrozeniu na zdraví a majetku. Žiadal preto rozsudok okresného súdu ako správny potvrdiť.

4. V priebehu odvolacieho konania žalovaný v rade 1/ zomrel. Krajský súd v Žiline preto uznesením 7Co/70/2019-277 zo dňa 25. septembra 2019 konanie voči žalovanému v rade 1/ zastavil.

5. Na pojednávaní 23. októbra 2019 vypočul žalobcu a žalovanú. Žalobca zotrval na podanej žalobe, žalovaná zotrvala na podanom odvolaní a žiadala žalobu zamietnuť ako nedôvodnú. Uviedla, že si nie je vedomá žiadneho správania, ktoré by mohlo byť podkladom pre vyhovieť žalobe o vypratanie nehnuteľnosti. Žalobca naopak uviedol, že pôvodcom všetkého zla bola práve žalovaná, ktorá i v súčasnosti žalobcu ohovára. Neprejavila žiadny záujem a svojim správaním nedala najavo, že by sa vzťahy medzi stranami sporu mohli zlepšiť.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní a súc viazaný odvolacími dôvodmi (§ 379, § 380 CSP) na pojednávaní rozsudok okresného súdu ako správny postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

7. Po preskúmaní veci i na podklade dôkazov vykonaných na pojednávaní, dospel k záveru, že prvoinštančný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, dospel k správnym skutkovým zisteniam, vyvodil správny právny záver, pokiaľ žalobe žalobcu vyhovel. Pokiaľ žalovaná namietala vlastnícke právo žalobcu, o tejto otázke bolo právoplatne rozhodnuté v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení krajského súdu, ktorý k ustáleniu vlastníctva žalobcu k sporným nehnuteľnostiam zaujal zhodné stanovisko ako prvoinštančný súd, ktorý o otázke vlastníckeho práva žalobcu rozhodoval prejudiciálne.

8. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalovaná užíva nehnuteľnosti tvoriace predmet sporu bez právneho dôvodu po tom, ako jej žalobca zrušil právo bývania v predmetných nehnuteľnostiach. Pokiaľ i namietala, že v nehnuteľnosti býva oprávnená ako jej pôvodná vlastníčka, je potrebné uviesť, že zánikom vlastníckeho práva jej predmetné oprávnenie zaniklo a bolo len na vôli žalobcu ako ďalšieho vlastníka nehnuteľnosti, či ponechá žalovanú i s jej, dnes už nebohým manželom, v predmetných nehnuteľnostiach bývať, ako rodičov alebo nie. Pokiaľ i poskytol žalovanej a pôvodne žalovanému v rade 1/ ako rodičom možnosť bezplatného doživotného bývania, z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že vzťahy medzi stranami sú intenzívne, hlboko rozvrátené a nie je možné od žalobcu ani spravodlivo požadovať, aby pokračoval v obmedzení svojho vlastníckeho práva a ponechal žalovanú naďalej bývať v predmetnej nehnuteľnosti. Z týchto dôvodov preto odvolací súd i na základe vyjadrení strán na pojednávaní pred odvolacím súdom, rozsudok prvoinštančného súdu, stotožniac sa s jeho odôvodnením ako správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

9. Na zdôraznenie správnosti prvoinštančného súdu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnené zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje. Žalobca v priebehu sporu navrhol mimosúdne riešenie záležitosti za stanovených podmienok. Žalovaná na mimosúdnu dohodu navrhovanú žalobcom nepristúpila. Pokiaľ i uviedla, že tak nemohla urobiť z dôvodu, že podpísaniu dohody v tom čase bránilo pojednávanie v trestnej veci vedenej proti pôvodne žalovanému v rade 1/, je potrebné uviesť, že na dohodu mala možnosť pristúpiť až do skončenia pojednávania pred odvolacím súdom, kedy už nehrozili žiadne následky pre prípad, že by pristúpila v dohode stanoveným podmienkam. I napriek tomu, že jej dohoda zaručovala bezplatné doživotné bývanie v nehnuteľnosti, o mimosúdne riešenie a usporiadanie záležitosti záujem neprejavila. Vzhľadom na to, že žalobca zotrval na podanej žalobe, musel o tejto otázke rozhodnúť odvolací súd. Zohľadňoval predovšetkým vlastnícke právo žalobcu a to, že vlastnícke právo možno obmedziť iba v nevyhnutnom rozsahu v zmysle zákona a za náhradu. Na druhej strane ústavou garantované právo na obydlie žalovanej je zachované, nakoľko prvoinštančný súd vypratanie nehnuteľnosti viazal na zabezpečenie bytovej náhrady v podobe nájomného bytu. I napriek námietkam žalovanej takto stanovenú bytovú náhradu za daných okolností odvolací súd považoval za primeranú, žalovaná totiž netvrdila ani nepreukázala také okolnosti hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by mal súd jej požiadavkám na kvalitu bytovej náhrady vyhovieť. Sama sa totiž nepodpísaním mimosúdnej dohody - žalobcom navrhovaného súdneho zmiernu vzdala bezodplatného doživotného bývania v nehnuteľnostiach tvoriacich predmet sporu. I z týchto dôvodov potom odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu ako správny potvrdil. Žalobcovi ako úspešnej strane priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

10. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca/ alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca/ alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)